

Întronarea Mielului

Sabat după-amiază

Completează și memorează: „Celui ce va birui îi voi da să șadă împreună cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.” (Apocalipsa 3:21)

Până în acest punct, viziunea a conținut mesajele transmise de Hristos poporului Său de pe pământ. Acum, viziunea își mută locul de desfășurare de pe pământ în cer și descrie „ce are să se întâmple după aceste lucruri” (Apocalipsa 4:1) – viitorul.

Viziunea din capitolele 4 și 5 ne oferă o imagine a marii lupte. La fel ca în capitolul 12, ea înfățișează simbolic istoria planului de mântuire, începând cu lucrarea lui Hristos pe pământ. Înainte să ne dezvăluie viitorul, ni se permite să privim pentru o clipă începerea lucrării Sale din cer. Capitolele 4 și 5 ne prezintă semnificația evenimentelor viitoare consemnate în restul cărții, văzute din perspectiva Cerului.

Observăm, de asemenea, că, dacă mesajele către cele șapte biserici au fost scrise într-un limbaj oarecum explicit, de aici înainte cartea recurge la un limbaj simbolic care nu este întotdeauna simplu de interpretat. Limbajul acesta este preluat din istoria poporului lui Dumnezeu, așa cum este ea consemnată în Vechiul Testament. De aceea, interpretarea corectă a cărții Apocalipsa necesită o înțelegere corectă a limbajului ei simbolic în lumina Vechiului Testament.

În Apocalipsa 4:1, Isus îl invită pe Ioan să urce în cer prin ușa deschisă, pentru a-i oferi o imagine extinsă a istoriei, din timpul acela până la revenirea Sa.

1. Ce aflăm despre grandoearea sălii tronului ceresc?

- Apocalipsa 4:1-8** în cer era pus un scaun de domnie, scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smarald
-
- Ezechiel 1:26-28** era înconjurat cu o lumină strălucitoare. Ca înfățișarea curcubeului, care stă în nor într-o zi de ploaie, așa era și înfățișarea acestei lumini strălucitoare care-l înconjura. Astfel era arătarea slavei Domnului
-
- Apocalipsa 5:11-14** împrejurul scaunului de domnie, în jurul făpturilor vii și în jurul bătrânilor, am auzit glasul multor îngeri. Numărul lor era de zece mii de ori zece mii și mii de mii.

Prin ușa deschisă a templului ceresc, apostolul a văzut tronul lui Dumnezeu. Tronul acesta este simbolul domniei și al autorității lui Dumnezeu asupra lumii create, iar curcubeul care înconjoară tronul reprezintă credințioșia Sa față de poporul Său. Însă autoritatea Sa a fost contestată de Satana, adversarul Său care a vrut să-l ia locul. Aceasta este miza principală a mării lupte dintre Dumnezeu și Satana. Întrunirea din sala tronului ceresc are ca scop să stabilească o dată pentru totdeauna legitimitatea domniei lui Dumnezeu asupra universului.

2. Ce învățăm din următoarele texte despre închinarea adevărată? De ce se cuvine să ne închinăm lui Dumnezeu (capitolul 4) și Mielului (capitolul 5)?

- Apocalipsa 4:8-11** Zi și noapte ziceau fără încetare: „Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!” Când aceste făpturi vii aduceau slavă, cinste și mulțumiri Celui ce ședea pe scaunul de domnie și care este viu în veșii vecilor, cei douăzeci și patru de bătrâni cădeau înaintea Celui ce ședea pe scaunul de domnie și se închinau Celui ce este viu în veșii vecilor
-
- Apocalipsa 5:9-14** cei douăzeci și patru de bătrâni s-au aruncat la pământ și s-au închinat Celui ce este viu în veșii vecilor!

Apocalipsa 4 și 5 prezintă o descriere generală a sălii tronului din templul ceresc și a închinării care se desfășoară acolo. Dumnezeu primește laude pentru puterea Sa creatoare și Mielul, pentru mântuirea pe care a adus-o. Închinarea adevărată rememorează și celebrează lucrarea minunată a lui Dumnezeu de creare și de răscum-părare. Dumnezeu care a creat lumea are puterea de a o readuce la starea inițială și de a o transforma într-o locuință veșnică pentru poporul Său, așa cum a promis.

„Mielul care a fost junghiat” pentru noi este Creatorul nostru și al universului. Ce speranță ne dă acest fapt, în această lume a necazului și durerii?

Luni, 21 ianuarie

Întrunirea din sala tronului ceresc

Din descrierea din Apocalipsa 4:4, deducem că cei 24 de bătrâni nu sunt îngeri. În Biblie, numele de „bătrân” se referă în general la oameni. Spre deosebire de îngeri, care stau mereu înaintea lui Dumnezeu, „bătrânii” aceștia stau pe scaune de domnie. Hainele lor albe sunt veșmintele tipice credincioșilor lui Dumnezeu (Apocalipsa 3:4,5). Coroanele victoriei (în greacă, *stephanoi*) de pe capetele lor sunt cele făgăduite de Domnul biruitorilor (Iacov 1:12). Toate acestea ne sugerează că ei sunt oameni sfinți glorificați.

Numărul 24 este simbolic: constă din două serii de 12, în Biblie 12 fiind simbolul poporului lui Dumnezeu. Cei 24 de bătrâni ar putea fi, prin urmare, reprezentanții poporului lui Dumnezeu în totalitatea lor. De asemenea, 24 este numărul căpeteniilor cetelor de preoți care slujeau pe rând în templul de pe pământ (1 Cronici 24:1-19).

Faptul că cei 24 de bătrâni nu mai sunt menționați în alt loc din Biblie ne lasă să înțelegem că ei sunt nou-veniți în sala tronului ceresc, poate, cu puțin timp înainte de momentul descris. Ar putea fi sfinții înviați la moartea lui Isus (Matei 27:51-53) și luați la cer de El, la înălțarea Sa (Efeseni 4:8).

3. Compară descrierea făcută de Ioan celor patru făpturi vii cu descrierile asemănătoare din viziunile lui Ezechiel și Isaia.

Apocalipsa 4:6-8 patru făpturi vii, pline cu ochi pe dinainte și pe dinapoi. Cea dintâi făptură vie seamănă cu un leu; a doua seamănă cu un vițel; a treia are fața ca a unui om; și a patra seamănă cu un vultur care zboară

Ezechiel 1:5-14 făpturi vii, a căror înfățișare avea o asemănare omenească. Fiecare din ele avea patru fețe și fiecare avea patru aripi.

„Erau făpturile vii pe care le văzusem sub Dumnezeul lui Israel, lângă râul Chebar, și am băgat de seamă că erau heruvimi. Fiecare avea patru fețe, fiecare avea patru aripi și sub aripile lor era ceva ca o mână de om. Dar fețele lor erau ca cele pe care le văzusem la râul Chebar, cu aceeași înfățișare: erau tot ei. Fiecare mergea drept înainte.” Ezechiel 10:20-22

Isaia 6:2,3 „Serafimii stăteau deasupra Lui și fiecare avea șase aripi: cu două își acopereau fața, cu două își acopereau picioarele și cu două zburau. Strigau unul la altul și ziceau: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui!” Isaia 6:2-3

Cele patru făpturi vii sunt îngerii care Îi slujesc lui Dumnezeu stând cel mai aproape de tronul Său (Psalmii 99:1). Aripile simbolizează rapiditatea cu care aduc la îndeplinire poruncile Sale, iar ochii, inteligența lor.

Martți, 22 ianuarie

Cartea pecetluită

4. Ce înseamnă faptul că această carte era pecetluită?

Apocalipsa 5:1 „Apoi am văzut în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie o carte, scrisă pe dinăuntru și pe dinafară, pecetluită cu șapte peceți.” Apoc 5:1

„De aceea toată descoperirea dumnezeiască a ajuns pentru voi ca vorbele unei **Vezi Isaia 29:11,12** cărți pecetluite. Dacă o dai cuiva care știe să citească și-i zici: „la citește!”, el răspunde: „Nu pot, căci este pecetluită!” Sau dacă dai cartea unuia care nu știe să citească și-i zici: „la citește!”, el răspunde: „Nu știu să citesc.” Isaia 29:11-12

Potrivit textului grecesc, sulul se afla pe tron, la dreapta Tatălui. Aștepta să vină Cineva vrednic să-l ia și să-și ocupe locul pe tron.

Ellen G. White precizează că sulul pecetluit conține „istoria providenței lui Dumnezeu, istoria profetică a națiunilor și a bisericii. Acolo erau cuprinse cuvintele divine, autoritatea Sa, poruncile Sale,

“Și am văzut un inger puternic, care striga cu glas tare: „Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecețile?” Și nu se găsea nimeni nici în cer, nici pe pământ, nici sub pământ, care să poată deschide cartea, nici să se uite în ea.” Apocalipsa 5:2-3

legile Sale, toate sfaturile Celui Veșnic în simbol și istoria tuturor puterilor conducătoare ale națiunilor. În limbaj simbolic, în sulul acesta era arătat rolul tuturor națiunilor, limbilor și popoarelor de la începutul și până la încheierea istoriei pământului” (Ellen G. White, *Manuscript Releases*, vol. 9, p. 7).

Pe scurt, sulul pecetluit conține taina lui Dumnezeu cu privire la planurile Sale de a rezolva problema păcatului și de a salva ființele umane căzute. Planurile acestea se vor împlini complet la a doua venire a lui Hristos (vezi Apocalipsa 10:7).

“Și am plâns mult, pentru că nimeni nu fusese găsit vrednic să deschidă cartea

5. De ce este Hristos singurul vrednic în întregul univers să ia sulul pecetluit și să-l deschidă?

și să se uite în ea. Și unul din bătrâni mi-a zis: „Nu plânge: lată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă Apocalipsa 5:2-7 cartea și cele șapte peceți ale ei. Și la mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii și între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel. Părea înjunghiat și avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pământul.” Apocalipsa 5:4-6

Scena din sala tronului are legătură cu rebeliunea lui Satana. Planeta aceasta, deși a fost creată de Dumnezeu, s-a aflat sub stăpânirea uzurpatorului, Satana. Plânsul lui Ioan ar putea fi asociat cu lacrimile vărsate de credincioșii din toate timpurile pentru a fi scăpați din robia păcatului. Sulul pecetluit cuprinde planul lui Dumnezeu pentru rezolvarea problemei păcatului. Bineînțeles că Dumnezeu ar fi putut rezolva această problemă singur, fiindcă dispune de o putere infinită. Răscumpărarea rasei umane căzute cerea însă pe cineva special, adică pe Isus, care a biruit și care a fost astfel vrednic să deschidă cartea, să preia stăpânirea asupra pământului și să devină Mijlocitorul nostru în sanctuarul ceresc.

Cum putem să-L păstrăm pe Isus în prim-planul experienței noastre creștine?

“El a venit și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie.” Apocalipsa 5:7

Miercuri, 23 ianuarie

Întronarea Mielului

6. Ce idee transmisă de următoarele pasaje împreună ne dă o mare speranță și mângâiere sufletească?

“Când a luat cartea, cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni s-au aruncat la pământ înaintea Mielului, având fiecare câte o alăută și potire de aur pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților. Și cântau o cântare nouă și ziceau:

Apocalipsa 5:8-14. „Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecețile, căci ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam.” Apocalipsa 5:8-9

„pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morți și L-a pus să **Efesenii 1:20-23** *sădă la dreapta Sa, în locurile cerești, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume care se poate numi nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. El l-a pus totul sub*

piept și L-a dat căpetenie peste toate lucrurile Bisericii, care este trupul Lui,

Evrei 10:12 *plinătatea Celui ce împlinește totul în toți.” Efesenii 1:20-23*

“El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu.” Evrei 10:12

Când S-a apropiat de tron, Hristos (Mielul) a luat sulul. Prin acest act, a primit toată autoritatea și suveranitatea (Efesenii 1:20-22). Întregul univers a recunoscut în clipa aceea biruința deplină a lui Hristos asupra păcatului și legitimitatea stăpânirii Sale. Ce se pierduse prin Adam a fost recâștigat de Hristos.

Faptul că El ia acest sul, sugerează ideea că destinul întregii omeniri este așezat în mâinile lui Hristos. Cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni se pleacă înaintea Lui și I se închină (la fel ca în Apocalipsa 4:9,10): „Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecețile, căci ai fost junghiat.” Prin aceasta, îngerii și reprezentanții omenirii răscumpărate validează jertfa lui Hristos în favoarea omenirii. El a plătit cu sângele Său prețul de răscumpărare pentru oamenii căzuți și le oferă speranța mântuirii și promisiunea unui viitor care întrece orice imaginație.

Celor patru făpturi vii și bătrânilor li se alătură apoi îngerii nenumărați din jurul tronului și îi aduc laude Împăratului care este întronat: „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!” (Apocalipsa 5:12).

În acest punct, toate ființele create din cer și de pe pământ se unesc să Le aducă adorare Tatălui și Fiului: „Ale Celui ce șade pe scaunul de domnie și ale Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!” (Apocalipsa 5:13). La acest cuvânt al lor, cele patru făpturi vii răspund cu „amin”, iar cei douăzeci și patru de bătrâni se prosternă, încheind astfel sărbătoarea din sala tronului ceresc.

Unii fizicienii presupun că într-o zi universul se va topi, alții că se va prăbuși în el însuși, iar alții că se va dezintegra. Cât de diferit este viitorul prezentat în Cuvântul lui Dumnezeu! Cum putem să ne bucurăm încă de pe acum de viitorul care ne este rezervat?

Joi, 24 ianuarie

Semnificația Cincizecimii

Apocalipsa 5 descrie unul dintre evenimentele decisive din istoria planului de mântuire: intrarea lui Hristos în sanctuarul ceresc ca Împărat și Mare-Preot, pentru lucrarea Sa de după răstignire. Ocupându-și locul pe tronul ceresc la dreapta Tatălui (Evrei 12:2; vezi și Apocalipsa 3:21), El duce la bun sfârșit planul de mântuire. În același timp, El mijlocește pentru noi în sanctuarul ceresc și ne asigură intrarea liberă la Dumnezeu și iertarea păcatelor.

7. Ce importanță avea înălțarea lui Hristos la cer pentru coborârea Duhului Sfânt? De ce nu a coborât Duhul asupra ucenicilor înainte ca Isus să fie proslăvit?

Faptele 2:32-36 “Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martori ai Lui. Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți. Căci David nu s-a suit în ceruri, ci el singur zice: ‘Domnul a zis Domnului meu: «Șezi la dreapta Mea până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.»’ Să știe bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus pe care L-ați răstignit voi.” Fapte 2:32-36

Ioan 7:39 “Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit.” Ioan 7:39

Înălțarea lui Hristos în sanctuarul ceresc a fost urmată de coborârea Duhului Sfânt asupra ucenicilor. Apocalipsa 5:6 menționează că cele șapte Duhuri sunt „trimise în tot pământul”. Numărul șapte denotă lucrarea Duhului Sfânt în lume în totalitatea ei. Până la acest moment, Duhul Sfânt apare de obicei înaintea tronului (vezi Apocalipsa 1:4; 4:5), însă, odată cu întronarea lui Hristos, El este trimis pe pământ. Trimiterea aceasta este legată de o nouă etapă a lucrării lui Hristos, aceea de după Calvar. Ea era semnul că Isus

Se înfățișase înaintea Tatălui și că jertfa Sa în favoarea oamenilor fusese acceptată.

„Înălțarea lui Isus la cer a fost semnalul că urmașii Lui aveau să primească binecuvântata făgăduință. (...) Când a trecut prin porțile cerului, Hristos a fost întronat în timp ce îngerii care-L înconjurau I se închinau. De îndată ce această ceremonie s-a încheiat, Duhul Sfânt a coborât asupra ucenicilor în torente bogate și Hristos a fost cu adevărat proslăvit, chiar cu slava pe care o avusese la Tatăl din veșnicie. Revărsarea Duhului Sfânt din Ziua Cincizecimii a fost comunicarea din partea Cerului că întronarea Mântuitorului a avut loc. Potrivit făgăduinței Sale, El a trimis din ceruri Duhul Sfânt asupra urmașilor Săi, ca un semn că El a primit, ca Preot și Împărat, toată puterea în cer și pe pământ și că El era Cel Uns peste poporul Său” (Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, p. 30).

Citește Evrei 4:16 și 8:1. Cum te simți la gândul că Isus stă pe tronul cersc ca Împărat și Preot al nostru? Ce influență are acest adevăr asupra atitudinii tale față de diversele situații prin care treci și asupra atitudinii tale față de viitor?

Vineri, 25 ianuarie

Un gând de încheiere

Mesajul din Apocalipsa, capitolele 4 și 5, are o importanță deosebită pentru poporul lui Dumnezeu de azi. Coborârea Duhului Sfânt la Cincizecime a marcat începutul predicării Evangheliei; mesajul central era despre Isus, cel înălțat ca Împărat și Preot pe tronul cersc și era inima credinței primilor creștini (Faptele 2:32-36; 5:30,31). El îi motiva pe credincioși și le alimenta credința și curajul în fața persecuției și a greutăților vieții (Faptele 7:55,56; Romani 8:34). Mulți au răspuns predicării lor. De atunci înainte și prin prezența lui Isus în lucrarea Duhului Sfânt, Împărăția lui Dumnezeu pe pământ s-a extins continuu.

Să nu uităm niciodată că doar vestea bună a mântuirii prin Hristos poate atinge inima oamenilor și îi poate transforma, doar ea îi poate convinge să răspundă la apelul Evangheliei veșnice de a se

teme de Dumnezeu, de a-l da slavă și de a-l se închina (Apocalipsa 14:7). Singura noastră speranță este Mântuitorul nostru, Împăratul și Preotul nostru din sanctuarul ceresc. El este cu credincioșii Săi și va fi cu ei până la sfârșit (Matei 28:20). Viitorul este în mâna Lui.

Să nu uităm că, păstrând în minte esența Evangheliei, propovăduirea mesajului ultim în lumea aceasta pierdută și suferindă va avea succes. Nimic altceva din ce predicăm nu întrece în importanță jertfa lui Hristos și ceea ce ne învață ea despre Dumnezeu.

Studiu suplimentar: *Viața lui Iisus*, cap. 87, „La Tatăl Meu și la Tatăl vostru”; *Faptele apostolilor*, cap. 5, „Darul Duhului”.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Leviticul 1–7

1. Ce trebuia să facă cel care aducea o ardere-de-tot, ca să facă ispășire pentru el?

2. Ce trebuiau să conțină și ce nu trebuiau să conțină toate darurile de mâncare?

3. Despre care două lucruri a spus Dumnezeu să nu fie mâncate „cu niciun chip”?

4. Carnea cărei jertfe de ispășire nu trebuia să fie mâncată, ci arsă?

Istoria mântuirii, cap. 48

5. Ce răspuns i-a dat Tyndale învățatului catolic care afirmase ca ar fi fost mai bine fără Legea lui Dumnezeu decât fără legea papei?

Partea I: PRIVIRE GENERALĂ

Textul-cheie: Apocalipsa 5:5,6

Pasajul studiat: Ne vom concentra atenția aici asupra viziunii din Apocalipsa 4 și 5 (Apocalipsa 4:1–5:14).

Introducere: Pasajul analizat este format din două părți. Prima parte conține descrierea generală a închinării din cer înaintea Celui care stă pe tron, Dumnezeu Tatăl (Apocalipsa 4:1-11). În al doilea rând, în sala tronului din cer intervine un moment de criză, care este însă rezolvat prin apariția Mielului, Isus Hristos (Apocalipsa 5:1-14).

Temele studiului:

I. Este Apocalipsa 4 o descriere generală a închinării din cer sau un eveniment excepțional?

Detaliile din text ne oferă răspuns la această întrebare.

II. Conceptul biblic de închinare

Închinarea nu ne are în centru pe noi, sentimentele sau îndatoririle noastre. Închinarea este adorarea pe care I-o aducem lui Dumnezeu ca recunoaștere a ceea ce a făcut El.

III. Identitatea celor douăzeci și patru de bătrâni

Bătrânii nu sunt îngeri, ci reprezentanții poporului lui Dumnezeu.

IV. Semnificația sulului sigilat

Sulul sigilat reprezintă planul de mântuire.

V. Vrednicia Mielului

Mielul este singurul vrednic să deschidă sulul, deoarece El este și om, și Dumnezeu.

VI. Succesiunea celor cinci imnuri (Apocalipsa 4:8,11; 5:9,10,12,13)

Modul în care se succed imnurile pune în evidență divinitatea Mielului.

VII. Conflictul cosmic

Fundalul pe care se desfășoară această scenă din cer este conflictul în desfășurare.

Aplicația pentru noi: Participanții sunt invitați să reflecte la implicațiile acestei viziuni cerești asupra închinării pe pământ și asupra concepției despre Sabat.

Partea a II-a: COMENTARIU

În deschiderea capitolului 4, Ioan este invitat pentru prima oară să se suie în cer (Apocalipsa 4:1). Capitolul 4 oferă o descriere generală a închinării neîntrerupte din cer (vezi dovezile textuale de la tema 1 de mai jos), în care Dumnezeu Tatăl primește închinare fiindcă El este Creatorul (vers. 11). Însă capitolul 5 descrie un eveniment excepțional pe care Ioan nu îl înțelege: o problemă foarte dificilă pe care se pare că nimeni nu o poate rezolva (Apocalipsa 5:1-4). Însă ea se rezolvă prin apariția Mielului, Dumnezeul-om Isus Hristos (vezi tema 5 de mai jos). El primește închinare pentru că a fost înjunghiat, iar jertfa Sa a pus capăt crizei din univers (vers. 5-14).

Temele principale ale studiului 4 pe larg:

I. Este Apocalipsa 4 o descriere generală a închinării din cer sau un eveniment excepțional?

Dovezi că Apocalipsa 4 nu este un eveniment excepțional, ci o descriere generală a închinării din cer: (1) Tronul din versetul 2 nu a fost așezat la momentul acela în cer, ci „era pus” deja acolo (în greacă, *keitai*, la imperfect). (2) Cântatul din versetul 8 nu este un episod singular, ci are loc „zi și noapte”. (3) Cântatul celor patru făpturii vii se repetă fără încetare („când” din versetul 9 se traduce literal prin „ori de câte ori”).

II. Conceptul biblic de închinare

În Apocalipsa 4:11, motivul închinării este faptul că Dumnezeu a creat toate lucrurile. În Apocalipsa 5:9, Mielului I se aduce închinare pentru că a fost înjunghiat. În Apocalipsa 11:17, lui Dumnezeu I se aduce închinare pentru că a început să împărățească. În toate aceste trei versete, cuvântul „căci” („că”) redă termenul grecesc *hoti*, care introduce o explicație despre motivul unei acțiuni. Dumnezeu primește închinare pentru ceea ce a făcut. În întreaga Biblie, închinarea înseamnă să vorbești, să cânti și să repeți ce a făcut Dumnezeu (Deuteronomul 26:1-11; Psalmii 66:3-6; 78:5-15; 111:4). Ea include chiar și reprezentarea evenimentelor de la cruce prin botez (Romani 6:3,4) și prin Cina Domnului (1 Corinteni 11:26). În Biblie, închinarea nu este despre noi, despre sentimentele noastre sau despre îndatoririle noastre. Închinarea este un mod de a recunoaște ce a făcut Dumnezeu.

III. Identitatea celor 24 de bătrâni

Studiul notează că în Biblie numărul 12 este de multe ori un simbol al poporului lui Dumnezeu și că cei 24 de bătrâni de bătrâni ar putea fi reprezentanții poporului lui Dumnezeu, atât din Vechiul, cât și din Noul Testament. Spațiul însă nu a permis menționarea celui mai important argument biblic pe care se sprijină aceste afirmații. În Matei 19:28, Isus le spune ucenicilor că ei aveau să stea pe 12 scaune de domnie și că aveau să judece cele 12 seminții ale lui Israel. Versetul acesta face legătura dintre numărul 12 și diferite elemente care sunt în număr de 12: scaune de domnie, apostoli și semințiile lui Israel. În Apocalipsa 21:12, numele celor 12 seminții sunt scrise pe porțile Noului Ierusalim, iar numele celor 12 apostoli sunt scrise pe cele 12 temelii ale cetății (Apocalipsa 21:14). Numărul 24 înseamnă 12 plus 12, cum apare în Apocalipsa 21. În Apocalipsa 7:4-8, poporul lui Dumnezeu este reprezentat prin numărul 144 000, care înseamnă 12 înmulțit cu 12 și înmulțit apoi cu 1 000. Întâlnim din nou pătratul lui 12 în înălțimea zidurilor din Noul Ierusalim, 144 de coți (Apocalipsa 21:17). De aceea, cea mai plauzibilă explicație este că cei 24 de bătrâni sunt reprezentanții poporului lui Dumnezeu din Vechiul și din Noul Testament.

IV. Semnificația sulului sigilat

Întrebă-i pe participanți ce ar putea fi sulul sigilat din Apocalipsa 5. Pe baza dovezilor biblice, sulul acesta ar putea fi un testament sau o ultimă dorință, constituția Israelului (Deuteronomul), un raport al istoriei umane, emblema dreptului Mielului de a domni, un raport al faptelor oamenilor, cartea vieții sau o listă cu răsplătirile și pedepsele pentru comportamentul oamenilor (judecata). Pornind de la un comentariu făcut de Ellen G. White într-o scrisoare, studiul susține că sulul conține istoria providenței lui Dumnezeu și istoria profetică a națiunilor și a bisericii. Apoi conchide că sulul sigilat reprezintă planul de mântuire. Ioan plânge (Apocalipsa 5:4) pentru că planul de mântuire nu poate fi pus în aplicare decât dacă se găsește cineva vrednic să deschidă sulul.

De unde știm că această carte (vers. 2; în greacă, *biblion*) este un sul și nu o carte, așa cum avem noi astăzi? Același termen apare în Apocalipsa 6:14, unde se spune că „cerul s-a strâns ca o carte de piele pe care o faci sul [*biblion*]”.

V. Numai Mielul poate să deschidă cartea

Doar Mielul este vrednic să deschidă sulul (vers. 5,6). În acest capitol, sunt amintite două calități-cheie ale Sale. El a fost junghiat, fapt ce indică natura Sa umană. Dar Mielul primește închinare odată cu Cel ce stă pe tron (vers. 13), fapt ce indică natura Sa divină. Dumnezeu-om este unic în întreaga istorie. Dintre toate ființele (vezi Ioan 1:3,14), doar omul Isus putea dezvălui complet caracterul lui Dumnezeu și doar El putea ispăși păcatul omului, pentru că El era perfect egal cu Dumnezeu. În substratul acestei viziuni simbolice găsim învățătura profundă că Isus Hristos are două naturi distincte, este om și Dumnezeu.

VI. Cele cinci imnuri (Apocalipsa 4:8,11; 5:9,10,12,13) evidențiază divinitatea Mielului

Divinitatea lui Hristos este evidențiată prin modul în care se succed cele cinci imnuri din viziune. Primele două Îi aduc laude Celui ce stă pe scaunul de domnie (Apocalipsa 4:8,11). Al treilea și al patrulea Îi aduc laude Mielului (Apocalipsa 5:9-12). Al cincilea, Îi aduce închinare atât Celui ce stă pe scaunul de domnie, cât și Mielului (vers. 13). Imnul al cincilea constituie apogeul – Mielul ia loc alături de Tatăl pe scaunul Său de domnie și este aclamat de întregul univers.

Mai există un mijloc prin care aceste imnuri pun în evidență imnul al cincilea. El constituie apogeul unui grandios crescendo. Primul imn este cântat de cele patru făpturi vii, iar al doilea, de cei 24 de bătrâni (Apocalipsa 4:8,11). Al treilea este cântat de cele patru făpturi vii împreună cu cei 24 de bătrâni (Apocalipsa 5:9,10). Al patrulea imn este cântat de peste 100 de milioane de îngeri (vers. 11,12). Al cincilea imn este cântat de toate făpturile din univers (Apocalipsa 5:13). Prin urmare, imnul al cincilea constituie apogeul unui măreț crescendo, când atenția tuturor este îndreptată către tron și toți recunosc divinitatea Mielului.

VII. Conflictul cosmic este fundalul nedezvăluit pe care se desfășoară această scenă din cer.

Este surprinzător că Satana nu apare deloc în Apocalipsa 4 și 5, deși scena din cer trebuie să aibă legătură cu conflictul cosmic (Satana este menționat pentru prima oară în contextul trâmbiței a cincea – Apocalipsa 9:11). Însă rolul lui în Apocalipsa 4 și 5 este clarificat în Apocalipsa 12:10, care redă succint scena din capitolul 5 din perspec-

tiva întronării lui Hristos. Însă acolo momentul acesta este amintit împreună cu aruncarea lui Satana, „pârâșul fraților noștri”. Activitatea aceasta a lui Satana de a-i învinui pe copiii lui Dumnezeu se desfășoară „zi și noapte”, expresie care ne trimite cu gândul la Apocalipsa 4:8, unde cele patru făpturi vii cântă „zi și noapte” „Sfânt, Sfânt, Sfânt”. Satana nu apare în scena din capitolele 4 și 5 fiindcă a fost deja aruncat din cauza a ceea ce s-a petrecut la cruce.

Partea a III-a: APLICAȚIA PENTRU NOI

1. Pornind de la dovezile biblice cu privire la închinare prezentate la punctul 2 de mai sus, **discuțați despre modul cum se desfășoară un serviciu divin obișnuit în biserica voastră locală. Închinarea îi este adusă lui Dumnezeu sau, dimpotrivă, îi evidențiază pe închinători? Se pune accent pe lucrările lui Dumnezeu (crearea lumii, jertfa pe cruce, îndemnul zilnic ale Duhului Sfânt) sau, dimpotrivă, pe îndatoririle noastre?** Înțelegerea și aplicarea acestor criterii constituie cheia manifestării puterii lui Dumnezeu în biserica locală. **Dacă serviciile divine par lipsite de putere, aceasta se datorează faptului că Dumnezeu nu este prezent acolo.** În timpurile biblice, când oamenii recapitulau ce a făcut Dumnezeu pentru ei în trecut, puterea manifestată de El înainte se revărsa și în momentul respectiv (2 Cronici 20:5-22; Daniel 9:15; 10:19-21). **Închinarea nu este despre noi, ci despre Dumnezeu.** Închinarea nu este ocazia de a ne spune unul altuia ce ar trebui să facem, ci de a ne reaminti unul altuia ce a făcut Dumnezeu pentru noi.

2. Ce legătură există între Apocalipsa 4 și 5 și Sabat? Închinarea este adusă lui Dumnezeu și Mielului pentru crearea și răscumpărarea tuturor lucrurilor (Apocalipsa 4:11; 5:9,10). În Vechiul Testament, Sabatul este atât ziua de comemorare a creării lumii (Exodul 20:11), cât și a exodului, marea eliberare a israeliților (Deuteronomul 5:15). El ne îndreaptă privirea către marile lucrări ale lui Dumnezeu de la crearea lumii, de la exod și de la cruce. Păzirea lui nu are nicio tangență cu câștigarea de merite înaintea lui Dumnezeu. **Când ne aducem aminte de ziua a șaptea, ne aducem aminte de lucrurile mărețe pe care le-a făcut Dumnezeu pentru noi, iar rememorarea aceasta constituie fundamentul închinării autentice.**